

Agatha Christie

De muizenval

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Molly Davis liep een eindje achteruit de weg op en keek omhoog naar het pas geschilderde bord bij het hek.

MONKSWELL MANOR PENSION

Ze knikte goedkeurend. Het leek werkelijk door een vak man gedaan. Of misschien moest je zeggen, het leek *haast* door een vakman gedaan. De S van Pension was een beetje uitgeschoten en de laatste letters van Manor stonden wat dicht op elkaar, maar over het geheel genomen had Giles het er keurig afgebracht. Giles was werkelijk erg knap. Hij kon zóveel. Ze ontdekte telkens weer nieuwe hoedanigheden in die man van haar. Hij zei zo weinig over zichzelf dat ze er maar heel geleidelijk achter kwam wat hij wel allemaal voor talenten bezat. Een gewezen zeeman was altijd ‘van alle markten thuis’ zoals de mensen zeiden.

Nu, Giles zou al zijn talenten wel nodig hebben bij hun nieuwe onderneming. Niemand kon minder ervaring hebben in het houden van een pension dan zij en Giles. Maar het zou enig

zijn. En het loste in elk geval het huisvestingsprobleem op.

Het was een idee van Molly geweest. Toen tante Katrien stierf en ze een brief van de notaris kreeg met het bericht dat haar tante haar Monkswell Manor had nagelaten, was de natuurlijke reactie van het jonge paar geweest het te verkopen. Giles had gevraagd: 'Hoe ziet 't er uit?' En Molly had geantwoord: 'O, een groot, stijlloos oud huis, vol met stoffige, ouderwetse Victoriaanse meubels. Wel een aardige tuin, maar erg verwilderd sinds de oorlog, omdat er nog maar één tuinman over was.'

Dus hadden ze besloten het huis te koop te zetten en voor zichzelf net genoeg meubels te behouden om daarmee een klein huisje of een flat te kunnen inrichten.

Maar er waren al dadelijk twee moeilijkheden. Ten eerste waren er geen kleine huisjes of flats te krijgen en ten tweede waren alle meubels enorm groot.

'Nu,' zei Molly, 'dan zullen we eenvoudig *alles* moeten verkopen. We *zullen* het toch wel kunnen verkopen?'

De notaris verzekerde hun dat in deze tijd *alles* verkoopbaar was. 'Hoogstwaarschijnlijk,' zei hij, 'zal iemand 't kopen om er een hotel

of pension te beginnen, en in dat geval zullen ze 't mogelijk wel met de hele inboedel erbij willen nemen. Gelukkig is het huis goed onderhouden. Juffrouw Emory zaliger heeft het voor de oorlog net helemaal laten opknappen en moderniseren en er is bijna niets aan beschadigd. O, 't is zeer zeker in goede conditie.'

En toen had Molly haar ingeving gekregen.

'Giles,' had ze gezegd, 'waarom zouden we er niet *zelf* een pension gaan houden?'

Eerst had haar man haar uitgelachen om het plan, maar Molly was blijven aanhouden.

'We hoeven niet veel mensen te nemen – in 't begin tenminste niet. Het huis is gemakkelijk te onderhouden – er is warm en koud water in de slaapkamers en centrale verwarming en een gasfornuis. En we kunnen kippen en eenden houden en we zullen onze eigen eieren en groenten hebben.'

'Wie moet al 't werk in huis doen – is 't niet erg moeilijk om personeel te krijgen?'

'O, we zullen *zelf* al 't werk in huis moeten doen. Maar dat zouden we toch moeten doen, wáár we ook woonden. Een paar mensen extra zou heus niet zoveel meer werk geven. We zouden na een poosje waarschijnlijk wel een werkster kunnen krijgen, als we eenmaal behoorlijk

op gang zijn. Als we maar vijf mensen hadden, die elk vijfenzeventig gulden per week betaalden...' Hier brak Molly af om zich in gedachten in een optimistische rekensom te verdiepen.

'En bedenk dan eens, Giles,' besloot ze, 't zou ons eigen huis zijn. Met onze eigen spullen. Zoals het nu is, lijkt 't me dat het nog jaren kan duren eer we ergens een onderdak vinden.'

Giles moest toegeven dat dat waar was. Ze waren maar zo weinig bij elkaar geweest sinds hun overhaaste huwelijk, dat ze er allebei naar verlangden zich in een eigen huis te vestigen.

En zo waren ze aan de grote onderneming begonnen. Ze zetten advertenties in de plaatselijke krant en in *The Times* en er kwamen verscheidene brieven binnen.

En nu zou vandaag de eerste van de gasten komen. Giles was al vroeg met de auto weggegaan om te proberen een partij kippengaas te bemachtigen die in een dump te koop werd aangeboden in een ander deel van het graafschap. Molly had aangekondigd dat ze beslist naar het dorp moest om nog wat laatste inkoop te doen.

Het enige wat niet deugde was het weer. Het was de laatste paar dagen bitter koud geweest en nu was het begonnen te sneeuwen. Molly

liep haastig de oprijlaan op, terwijl dikke, verderlichte vlokken op de schouders van haar regenjas vielen en in haar blonde krulhaar. De weerberichten waren uitzonderlijk somber geweest. Er moest op zware sneeuwval worden gerekend.

Ze hoopte vurig dat niet alle leidingen zouden bevriezen. Het zou toch te erg zijn, als alles bij het begin al verkeerd zou gaan. Ze keek op haar horloge. Het was al theetijd geweest. Zou Giles al terug zijn? Zou hij zich soms afvragen waar *zij* bleef?

‘Ik moest weer naar ’t dorp omdat ik iets was vergeten,’ zou ze zeggen. En hij zou lachen en zeggen: ‘Nog meer blikken?’

De blikken waren een grapje van hen beiden. Ze waren altijd op de uitkijk naar voedsel in blik. De provisiekast was nu heus aardig gevuld voor geval van nood.

En terwijl ze naar de lucht keek, bedacht Molly met een grijs dat het ernaar uitzag alsof binnenkort de nood wel aan de man zou komen. Het huis was leeg. Giles was nog niet terug. Molly ging eerst naar de keuken, toen naar boven om de pas in gereedheid gebrachte slaapkamers nog eens door te lopen. Mevrouw Boyle in de kamer op het zuiden met het ma-

honiehout en het hemelbed. Majoor Metcalf in de blauwe kamer met het eikenhout. Meneer Wren in de kamer op het oosten met de erker. De kamers zagen er allemaal aardig uit – en wat een zegen dat tante Katrien zo ontzettend veel linnengoed had gehad. Molly trok een spreijrecht en ging weer naar beneden. Het was bijna donker. Het huis deed plotseling erg stil en leeg aan. Het was een eenzaam huis, drie kilometer van een dorp, drie kilometer, zoals Molly het stelde, *overall* vandaan.

Ze was dikwijls tevoren alleen in het huis geweest – maar ze was zich nooit eerder zo bewust geweest dat ze er alleen was...

De sneeuw joeg zachtjes tegen de venster-ruiten. Het maakte een suizend, onbehaaglijk geluid. Veronderstel dat Giles niet terug kon komen – veronderstel dat de sneeuw zo dik lag dat de auto er niet door kon? Veronderstel dat ze hier alleen moest blijven – misschien wel dagen lang!

Ze keek de keuken rond – een grote, gezellige keuken, die scheen te vragen om een dikke, gezellige keukenmeid die aan de keukentafel troonde, terwijl ze met regelmatig kauwende kaken krentenbollen at en sterke thee dronk – ze zou aan haar ene zijde een schraal,

al wat ouder binnenmeisje moeten hebben en aan haar andere zijde een mollig, roodwangig werkmeisje, en tegenover haar, aan het andere eind van de tafel, een keukenhulpje dat met verschrikte ogen naar haar meerderen zat te kijken. En in plaats daarvan was er alleen maar zichzelf, Molly Davis, die een rol speelde die haar nog niet zo erg scheen te liggen. Op het ogenblik leek haar hele leven onwerkelijk – Giles leek onwerkelijk. Ze speelde komedie – ze speelde alleen maar komedie...

Een schaduw gleed langs het raam en ze sprong op – daar kwam een vreemde man aan door de sneeuw. Ze hoorde hem aan de zijdeur morrelen. De vreemdeling stond daar in de deuropening en schudde de sneeuw van zich af, een vreemde man, die het lege huis inkwam.

En toen viel opeens het fantasiebeeld weg.

‘O, Giles,’ riep ze uit, ‘ik ben zo blij dat je er bent!’

*

‘Hallo, lieveling! Wat een vreselijk weer! Hemel, ik ben gewoon *bevroren*.’

Hij stampte met zijn voeten en blies in zijn handen.

Werktuiglijk nam Molly de jas op die hij, echt iets voor Giles, op de ladekast had neergegooid. Ze hing hem aan een kleerhanger en haalde uit de volgepropte zakken een das, een krant, een kluwen touw en de post van die morgen; alles had hij zo maar door elkaar in zijn zakken gepropt. Ze ging ermee naar de keuken, legde de spulletjes op het aanrecht en zette de ketel op het gas.

‘Heb je ’t kippengaas gekregen?’ vroeg ze. ‘Wat ben je ontzettend lang weggebleven.’

‘Het was ’t goede soort niet. Daar hadden we niets aan gehad. Ik ben doorgedaan naar een andere dump, maar daar hadden ze ook niets. Wat heb jij uitgevoerd? Er is zeker nog niemand gekomen?’

‘Mevrouw Boyle komt in geen geval vóór morgen.’

‘Majoor Metcalf en meneer Wren zouden vandaag wel hier moeten zijn.’

‘Majoor Metcalf heeft bericht gestuurd dat hij niet vóór morgen komt’

‘Dan zullen we dus alleen met meneer Wren eten. Hoe denk je dat hij er uitziet? Volgens mij als het prototype van een keurige gepensioneerde Brits-Indische ambtenaar.’

‘Nee, ik denk dat ’t een artiest is.’

‘In dat geval,’ zei Giles, ‘kunnen we hem beter een week pension vooruit laten betalen.’

‘O nee, Giles, ze brengen bagage mee. Als ze niet betalen, leggen we beslag op hun bagage.’

‘En als hun bagage nu eens bestaat uit in kranten verpakte stenen? Goed beschouwd, Molly, weten we eigenlijk helemaal niet wat voor moeilijkheden ons bij deze zaak nog te wachten staan. Ik hoop dat ze niet merken wat voor beginnelingen we zijn.’

‘Mevrouw Boyle zal ’t zeker merken,’ zei Molly. ‘Zo’n soort vrouw is ze wel.’

‘Hoe weet je dat? Je hebt haar toch niet gezien?’

Molly wendde zich af. Ze spreidde een krant uit op de tafel, haalde een stuk kaas en begon het te raspen.

‘Wat wordt dat?’ informeerde haar echtgenoot.

‘Dat moet Welsh Rarebit worden,’ lichtte Molly hem in. ‘Ik maak een saus van de kaas en die doe ik op warme toast.’

‘Wat een geweldige kookster ben je toch!’ zei haar man vol bewondering.

‘Dat weet ik nog zo net niet. Ik kan maar één ding tegelijk doen. Je moet juist zo ervaren zijn dat je allerlei dingen *tegelijk* kunt doen. ’t